

Republica Moldova

PARLAMENTUL

LEGE Nr. LP547/2003
din 25.12.2003

asistenței sociale

Publicat : 12.03.2004 în MONITORUL OFICIAL Nr. 42-44 art. 249 Data intrării în vigoare

Versiune în vigoare din data 23.09.05 în baza modificărilor prin
[LP154-XVI din 21.07.05, MO126-128/23.09.05 art.611](#)

Parlamentul adoptă prezenta lege organică.

Capitolul I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1. Noțiuni de bază

În prezenta lege, noțiunile de bază utilizate au următoarele semnificații:

asistență socială – componentă a sistemului național de protecție socială, în cadrul căruia statul și societatea civilă se angajează să prevină, să limiteze sau să înlăture efectele temporare sau permanente ale unor evenimente considerate drept riscuri sociale, care pot genera marginalizarea ori excluderea socială a persoanelor și a familiilor aflate în dificultate;

risc social – pericol pentru persoană sau familie de a fi afectată de consecințele economice negative ale pierderii potențialului fizic, statutului ocupațional sau social (boală, accident, dizabilitate, îmbătrânire, deces, maternitate, șomaj, inadaptare socială etc.);

venit global al unei persoane (constituie o parte din venitul global al familiei) – sumă a mijloacelor bănești provenite din activitatea salarizată și din activitatea de întreprinzător, care include, de asemenea, veniturile din comercializarea producției agricole din gospodăria auxiliară, veniturile provenite din proprietate, prestațiile sociale în bani, prestațiile sociale în natură și alte venituri curente, calculată pentru o persoană;

asistent social – persoană cu studii speciale în domeniu, care prestează servicii specializate persoanelor și familiilor care, temporar, se află în dificultate și care, din motive de natură economică, socială, fizică sau psihologică, nu sînt în stare să își realizeze, prin mijloace și eforturi proprii, un nivel decent de viață;

lucrător social – persoană cu instruire specială sau fără instruire specială, dar care a frecventat cursurile de pregătire profesională și care prestează persoanelor asistate servicii de necesitate primară;

anchetă socială – act care constată situația materială și socială actuală a persoanei sau a familiei,

ce solicită asistență socială, și care conține date referitoare la persoană sau la membrii familiei (vîrstă, ocupație, venituri), la locuință și la bunurile pe care le posedă, la problemele cu care se confruntă aceștia;

persoană și familie defavorizată – persoană și familie socialmente vulnerabile, aflate în situații care împiedică activitatea normală a acestora din punct de vedere economic, educativ, social etc.;

beneficiar de asistență socială – persoană sau familie defavorizată căreia, în temeiul cererii, anchetei sociale și al actelor constatatoare, i se acordă prestații și/sau servicii sociale;

dependență socială – stare a persoanei care, din cauza pierderii independenței fizice, psihice sau intelectuale, are nevoie de asistență socială pentru îndeplinirea funcțiilor curente de importanță vitală;

plasament familial – formă de ocrotire a minorului rămas fără supravegherea părinților sau ai cărui părinți se află în situație de risc sau în altă situație care necesită instituirea tutelei;

reintegrare socială – reabilitare a funcțiilor de bază (economică, educativă, socială etc.) ale unei persoane sau familii, care permite acestora să participe la viața socială;

familie cu mulți copii – familie cu 3 și mai mulți copii.

Articolul 2. Scopurile legii

Prezenta lege are drept scop determinarea principiilor și obiectivelor asistenței sociale, stabilirea dreptului la asistență socială, prestațiilor și serviciilor de asistență socială, categoriilor de beneficiari ai acesteia, precum și a cerințelor față de personalul din sistemul de asistență socială.

Articolul 3. Principiile asistenței sociale

Asistența socială se întemeiază pe următoarele principii:

- a. recunoașterea independenței și autonomiei personalității, respectarea demnității umane;
- b) universalitatea dreptului la asistență socială, garantarea accesibilității acesteia;
- a. solidaritatea socială;
- d) flexibilitatea măsurilor de asistență socială, aducerea lor în concordanță cu necesitățile reale ale persoanei sau ale familiei aflate în dificultate;
- a. parteneriatul social ca mijloc de realizare și evaluare a măsurilor de asistență socială;
- f) responsabilitatea personală a beneficiarului de asistență socială.

Articolul 4. Obiectivele asistenței sociale

(1) Obiectivele asistenței sociale constau în depășirea stării de dependență socială sau în înlăturarea stării de dificultate a persoanelor sau a familiilor și în asigurarea integrării lor sociale, cu respectarea principiului autonomiei.

(2) Reintegrarea socială a persoanei sau a familiei cu statut social lezat este orientată spre restabilirea și îmbunătățirea relațiilor acestora în societate.

Articolul 5. Dreptul la asistență socială

- (1) De asistență socială beneficiază cetățenii Republicii Moldova în funcție de nivelul venitului

global al unei persoane. Cuantumul venitului global al unei persoane, care acordă dreptul de a beneficia de o formă sau alta a asistenței sociale, se reglementează prin actele legislative și alte acte normative corespunzătoare.

(2) Cetățenii străini și apatrizii domiciliați în Republica Moldova beneficiază de protecție socială în conformitate cu legislația în vigoare.

Articolul 6. Politica de asistență socială

(1) Politica de asistență socială se realizează consecvent și cu prioritate în favoarea persoanelor și familiilor social-dependente sau susceptibile de a deveni social-dependente și are drept obiective:

a) prevenirea sau reducerea dependenței sociale și atenuarea consecințelor acesteia;

b) menținerea unui nivel decent de viață al persoanei sau familiei;

c) acordarea unui sprijin suplimentar, temporar sau permanent, prin prestații și servicii sociale.

(2) Politica de asistență socială are drept scop orientarea măsurilor politice și socioeconomice spre asigurarea de posibilități egale atât pentru membrii societății, cât și pentru sistemele instituțional-administrative organizate la nivel local și central.

(3) Măsurile de asistență socială se realizează prin programe și acțiuni personalizate, preventive sau curente, organizate și garantate de autoritățile administrației publice centrale și locale, precum și de alte organe sau organizații ale societății civile.

(4) Programele de asistență socială se elaborează de către autoritățile administrației publice centrale și locale și se coordonează cu Ministerul Muncii și Protecției Sociale. La elaborarea acestor programe sînt antrenate, în calitate de parteneri sociali, organizațiile neguvernamentale, persoanele fizice și juridice din țară și din străinătate, instituțiile de cult recunoscute în Republica Moldova și reprezentanții societății civile.

(5) Coordonarea activității de asistență socială, realizate în cadrul sistemului național de protecție socială, revine autorității administrației publice centrale cu atribuții în domeniu.

Capitolul II

BENEFICIARI DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ

Articolul 7. Categoriile de beneficiari

De asistență socială beneficiază persoanele și familiile care, din cauza unor factori de natură economică, fizică, psihologică sau socială, nu au posibilitate să își asigure un nivel decent de viață, și anume:

a) copiii și tinerii ale căror sănătate, dezvoltare și integritate fizică, psihică sau morală sînt prejudiciate în mediul în care locuiesc;

b) familiile care nu își îndeplinesc în mod corespunzător obligațiile privind îngrijirea, întreținerea și educarea copiilor;

c) familiile fără venituri sau cu venituri mici;

d) persoanele fără familie, care nu pot gospodări singure, care necesită îngrijire și supraveghere sau sînt incapabile să facă față nevoilor sociomedicale;

- e) copiii cu dizabilități pînă la vîrsta de 18 ani;
- f) familiile cu mulți copii;
- g) familiile monoparentale cu copii;
- h) persoanele vîrstnice;
- i) persoanele cu dizabilități;
- j) alte categorii de persoane și familii aflate în dificultate.

Articolul 8. Stabilirea dreptului la asistență socială

(1) Necesitatea în asistență socială a categoriilor de persoane și familii specificate la art.7 este determinată conform criteriilor stabilite de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale, de comun acord cu Ministerul Finanțelor.

(2) Persoanele și familiile specificate la art.7 au dreptul la alegerea liberă a formelor de asistență socială, în baza cererii depuse la autoritatea administrației publice locale.

(3) Dreptul la prestații și servicii sociale se stabilește în temeiul anchetei sociale și al actelor constatatoare.

(4) Serviciile sociale, prevăzute de prezenta lege, se acordă în baza consimțămîntului liber exprimat al persoanei care necesită sprijin și are discernămint sau al reprezentantului ei legal, în cazul în care aceasta este lipsită de sau limitată în capacitate de exercițiu.

(5) Beneficiarul de prestații și/sau de servicii sociale este obligat să comunice în scris autorității, care i-a stabilit acest drept, despre orice eveniment de natură să conducă la modificarea, suspendarea sau încetarea dreptului.

(6) Dreptul la asistență socială nu exonerează persoana de responsabilitate pentru sine și pentru propria familie.

(7) În cazul în care se încalcă drepturile și libertățile persoanei asistate ori asistentul social sau lucrătorul social nu respectă obligația de a păstra secretul profesional și secretul intimității persoanei menționate, aceasta sau reprezentantul ei legal este în drept să sesizeze instanța de judecată.

Capitolul III

PRESTAȚII ȘI SERVICII DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ

Articolul 9. Formele asistenței sociale

(1) Asistența socială se acordă sub formă de:

- a) prestații în bani (alocații, compensații, indemnizații etc.) sau prestații în natură;
- b) servicii sociale.

(2) Asistența socială poate fi acordată și indirect, inclusiv sub formă de gratuități sau de reduceri la procurarea unor bunuri sau la plata unor servicii curente ce țin de locuință, sub formă de scutiri sau reduceri de impozite.

(3) Autoritățile administrației publice locale, în funcție de posibilitățile financiare reale, pot institui și acorda persoanelor și familiilor aflate în dificultate, pe lângă formele de asistență socială stabilite prin

prezenta lege, și alte forme de asistență socială.

(4) Alocațiile, compensațiile, indemnizațiile, ajutoarele și alte prestații acordate în bani sau în natură, temporar sau permanent, sînt considerate, conform legislației, venituri la stabilirea dreptului la asistență socială.

Articolul 10. Serviciile sociale

(1) Serviciile sociale reprezintă activități specializate desfășurate în favoarea persoanelor sau a familiilor specificate la art.7.

(2) Serviciile sociale sînt complementare celor de asistență medicală care se acordă conform legislației.

(3) Calitatea serviciilor sociale se asigură prin respectarea standardelor de calitate stipulate în contractele încheiate cu furnizorii de servicii.

(4) În categoria serviciilor sociale se includ și serviciile acordate în instituțiile specializate (centrele sociale de zi sau de noapte, azilurile pentru bătrîni, centrele de reabilitare, protezare și recuperare), plasarea în instituțiile de asistență socială, serviciile acordate de către secțiile de deservire socială la domiciliu, examinarea la domiciliu de către consiliile de expertiză medicală a vitalității.

(5) Autoritățile administrației publice locale organizează prestarea de servicii sociale în funcție de problemele sociale existente în aria teritorială.

Articolul 11. Acordarea prestațiilor și a serviciilor sociale

(1) Acordarea prestațiilor și a serviciilor sociale se face la cererea scrisă a solicitantului sau, după caz, a reprezentantului legal al acestuia ori a altei persoane a cărei legitimitate este justificată prin actele prevăzute de legislația în vigoare.

(2) Beneficiar de prestații și/sau de servicii sociale destinate pentru creșterea și educarea copiilor poate fi unul dintre părinți sau reprezentantul legal al copilului.

(3) Beneficiarii de prestații și de servicii sociale au dreptul de a fi informați asupra condițiilor de acordare a acestora, asupra rezultatelor anchetelor sociale efectuate, asupra datei constituirii dreptului la asistență socială și asupra modalității de primire a ei.

(4) Serviciile sociale se acordă la domiciliu sau în cadrul instituțiilor specializate gratuit ori cu plată parțială sau integrală.

(5) Acordarea de servicii sociale în instituțiile specializate se efectuează în cazuri excepționale, deoarece îngrijirea în familie se consideră mai eficientă.

Capitolul IV

ORGANIZAREA ȘI FUNCȚIONAREA SISTEMULUI

DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ

Articolul 12. Asistența socială la nivel central

(1) Ministerul Muncii și Protecției Sociale este autoritatea din cadrul administrației publice centrale care coordonează activitatea de acordare a asistenței sociale și evaluează funcționarea sistemului de asistență socială.

(2) Ministerul Muncii și Protecției Sociale exercită următoarele atribuții principale:

a) elaborează politica de asistență socială și strategia națională de dezvoltare a acesteia și exercită controlul asupra realizării lor;

b) pregătește proiecte de acte normative, de norme metodologice și propuneri cu privire la ameliorarea funcționării sistemului de asistență socială;

c) elaborează standardele de calitate pentru serviciile sociale;

d) elaborează metodologia de acreditare și criteriile de evaluare a instituțiilor de asistență socială, publice și private, precum și a organizațiilor neguvernamentale care activează în domeniu, organizează procesul de acreditare și de evaluare a acestora în conformitate cu legislația;

e) dezvoltă relații de colaborare cu instituții și organizații internaționale analoage, încheie convenții de colaborare cu acestea.

(3) La elaborarea politicii de asistență socială, Ministerul Muncii și Protecției Sociale se consultă cu reprezentanții societății civile.

(4) Departamentul asistență socială, care funcționează pe lângă Ministerul Muncii și Protecției Sociale, realizează politica de asistență socială.

(5) Departamentul asistență socială exercită următoarele atribuții principale:

a) coordonează și evaluează activitatea direcțiilor municipale asistență socială și a secțiilor raionale asistență socială și protecție a familiei;

b) dezvoltă sistemul de servicii sociale, promovează alternativele instituționalizării;

c) colaborează cu autoritățile administrației publice locale și cu reprezentanții societății civile;

d) creează sistemul informațional în domeniu.

(6) În subordinea autorităților administrației publice centrale pot funcționa instituții de asistență socială specializate, înființate prin hotărâre de Guvern, precum și unități de cercetări științifice în domeniu.

Articolul 13. Asistența socială la nivel teritorial

(1) La nivel teritorial funcționează direcții municipale asistență socială și secții raionale asistență socială și protecție a familiei, constituite de consiliile raionale (municipale) corespunzătoare, de comun acord cu Ministerul Muncii și Protecției Sociale, și subordonate autorităților respective ale administrației publice locale și Ministerului Muncii și Protecției Sociale prin intermediul Departamentului asistență socială.

(2) Direcțiile municipale asistență socială și secțiile raionale asistență socială și protecție a familiei, în comun cu autoritățile administrației publice locale și în colaborare cu reprezentanții societății civile, realizează politica de asistență socială și asigură aplicarea legislației la nivel teritorial.

(3) Direcția municipală asistență socială exercită următoarele atribuții principale:

a) coordonează și evaluează activitatea direcțiilor de sector asistență socială și protecție a familiei;

b) asigură acordarea de servicii sociale în funcție de specificul local;

c) creează sistemul informațional în domeniul asistenței sociale la nivel de municipiu;

d) generalizează și sistematizează informația privind asistența socială și analizează eficiența acesteia la

nivel de municipiu;

e) informează populația municipiului despre situația în domeniul asistenței sociale, despre modul de acordare a prestațiilor și a serviciilor sociale.

(4) Secția raională asistență socială și protecție a familiei exercită următoarele atribuții principale:

a) relevă problemele sociale locale, organizează și acordă asistență socială în funcție de solicitările locale;

b) elaborează, în comun cu autoritățile administrației publice locale și cu antrenarea reprezentanților societății civile, programe locale de dezvoltare a asistenței sociale și exercită controlul asupra realizării acestora;

c) evaluează situația persoanei sau familiei ce solicită asistență socială prin întocmirea anchetei sociale și propune căi de soluționare a problemelor sociale;

d) creează sistemul informațional în domeniul asistenței sociale la nivel de raion;

e) generalizează și sistematizează informația privind asistența socială și analizează eficiența acesteia la nivel de raion;

f) informează populația raionului despre situația în domeniul asistenței sociale, despre modul de acordare a prestațiilor și a serviciilor sociale;

g) colaborează cu unitățile de asistență socială din raza teritorială în care activează, supraveghează activitatea acestora și înaintează primarilor propuneri în vederea optimizării acesteia.

Articolul 14. Rolul autorităților administrației publice locale

în organizarea asistenței sociale la nivel local

(1) Autoritățile administrației publice locale analizează problemele sociale, inițiază studierea și analiza situației în sfera socială pe teritoriul subordonat și, în baza rezultatelor obținute și pornind de la posibilitățile financiare reale, adoptă și dezvoltă strategii locale de sprijin al persoanelor și familiilor defavorizate, aprobă programe de asistență socială și exercită controlul asupra realizării acestora, asigură resursele umane, materiale și financiare necesare pentru soluționarea problemelor sociale stringente.

(2) Autoritățile administrației publice locale pot înființa, independent sau în parteneriat cu reprezentanții societății civile, instituții și servicii specializate de asistență socială.

(3) Consiliul local instituie, în limitele statelor de personal ale aparatului primăriei și ale posibilităților financiare existente, o unitate de asistent social, subordonat atât primăriei, cât și secției asistență socială și protecție a familiei, care asigură medierea dintre solicitanții de asistență socială și secția menționată sau alte instituții și organizații prestatoare de servicii sociale.

Capitolul V

PERSONALUL DIN SISTEMUL DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ

Articolul 15. Formarea personalului

(1) Acțiunile de asistență socială se realizează de asistenții sociali și lucrătorii sociali.

(2) Ministerul Muncii și Protecției Sociale, în comun cu Ministerul Educației și Ministerul Sănătății,

asigură formarea personalului pentru activitatea în domeniul asistenței sociale. În scopul ridicării nivelului profesional al asistenților sociali și al lucrătorilor sociali, se organizează cursuri de perfecționare a calificării.

(3) Ministerul Educației, în comun cu Ministerul Muncii și Protecției Sociale, asigură elaborarea și aprobă programe de pregătire a unui personal calificat în domeniul asistenței sociale.

(4) Ministerul Muncii și Protecției Sociale, în comun cu autoritățile administrației publice locale, determină efectivul necesar de cadre în domeniul asistenței sociale.

(5) Instituțiile de asistență socială sînt obligate să respecte normele minimale de personal, aprobate prin ordinul ministrului muncii și protecției sociale.

Articolul 16. Atestarea personalului

(1) Pentru desfășurarea activității de asistență socială, personalul format în acest domeniu este atestat de o comisie competentă, care funcționează în cadrul secțiilor (direcțiilor) asistență socială și protecție a familiei.

(2) Modul de atestare este stabilit prin regulamentul aprobat de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

Articolul 17. Asistentul social

(1) Asistent social poate fi persoana care:

a) este cetățean al Republicii Moldova, cu domiciliul în teritoriul ei;

b) are studii speciale în domeniu;

c) este aptă, conform unui certificat medical, pentru exercitarea atribuțiilor de asistent social.

(2) Nu poate fi asistent social persoana:

a) privată de dreptul de a lucra în domeniu pe durata stabilită prin hotărîre judecătorească definitivă sau prin sancțiuni disciplinară;

b) care are antecedente penale nestinse.

Articolul 18. Lucrătorul social

(1) Atribuțiile lucrătorului social pot fi exercitate atît de persoanele cu pregătire teoretică și practică în acest domeniu, cît și de membrii familiei, de vecini sau de alte persoane capabile să presteze servicii de primă necesitate persoanelor specificate la art.7.

(2) Formarea profesională a lucrătorului social trebuie să asigure adaptarea acestuia la orice situație în care se poate afla persoana asistată, să asigure educarea acestuia în spiritul respectului demnității persoanei asistate și al responsabilității pentru sănătatea fizică și psihică a ei.

Articolul 19. Obligațiile personalului

(1) Asistentul social și lucrătorul social sînt obligați:

a) să respecte normele eticii profesionale și legislația privind problemele sociale;

b) să respecte confidențialitatea informațiilor obținute prin exercitarea profesiei;

- c) să respecte dreptul de a alege al persoanei sau familiei asistate;
- d) să manifeste competență la soluționarea problemelor sociale ale persoanei sau familiei;
- e) să apere persoana asistată de abuzul de încredere;
- f) să dea dovadă de onestitate în exercițiul funcțiunii;

g) să conștientizeze problemele și interesele persoanei asistate pentru asigurarea autonomiei acesteia și implicarea activă a ei în societate;

h) să sprijine persoanele și familiile aflate în dificultate prin mobilizarea resurselor materiale și umane existente.

(2) Standardele ocupaționale pentru asistentul social și lucrătorul social se stabilesc de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale și Ministerul Economiei.

Articolul 20. Evaluarea activității

Activitatea desfășurată de asistentul social și lucrătorul social este evaluată anual, pe baza datelor din rapoartele acestora, de către conducerea persoanei juridice, cu care asistentul sau lucrătorul a încheiat contract individual de muncă.

Articolul 21. Comisia disciplinară

(1) În cadrul Ministerului Muncii și Protecției Sociale se înființează o comisie disciplinară, care funcționează pe baze obștești și de a cărei competență ține analiza abaterilor săvârșite de asistenții sociali și lucrătorii sociali.

(2) În cazul depistării unor încălcări grave ale normelor eticii profesionale și ale normelor moralei de către asistentul social sau lucrătorul social, comisia disciplinară poate propune suspendarea din funcție sau concedierea acestuia.

(3) Regulamentul comisiei disciplinare se aprobă de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

Capitolul VI

FINANȚAREA ASISTENȚEI SOCIALE

Articolul 22. Sursele de finanțare

(1) Acțiunile de asistență socială se finanțează de la bugetul de stat, de la bugetele unităților administrativ-teritoriale, din fondurile republican și locale de susținere socială a populației, din donații, sponsorizări, precum și din contribuțiile beneficiarilor de asistență socială.

(2) Instituțiile de asistență socială pot organiza gospodării auxiliare în vederea obținerii unor venituri pe care le pot gestiona în calitate de mijloace speciale.

(3) Pentru finanțarea serviciilor sociale sînt utilizate și mijloacele încasate drept contribuții ale persoanelor beneficiare care dispun de venituri proprii.

(4) Contribuțiile beneficiarilor de asistență socială se stabilesc, în funcție de veniturile proprii ale beneficiarilor, după cum urmează:

- a) de către autoritățile administrației publice locale - pentru serviciile sociale finanțate din bugetele

propri;

b) de către persoanele juridice (cu avizul autorităților administrației publice locale) - pentru serviciile sociale organizate și finanțate de acestea;

c) de Guvern - pentru serviciile sociale finanțate de la bugetul de stat;

d) prin acordul părților - în cazul programelor de asistență socială finanțate în parteneriat.

Articolul 23. Modul de finanțare

(1) Acțiunile de asistență socială sînt finanțate din bugetul de stat, bugetele unităților administrativ-teritoriale, Fondul republican și fondurile locale de susținere socială a populației, din donații, granturi și alte surse conform legislației în vigoare.

(2) Autoritățile administrației publice locale, pornind de la posibilitățile financiare reale, asigură baza materială necesară pentru organizarea și funcționarea unităților de asistență socială, pentru acordarea serviciilor sociale proprii și sprijină acțiunile de asistență socială întreprinse de persoanele fizice și juridice, de instituțiile de cult recunoscute în Republica Moldova și de organizațiile societății civile.

(3) Cheltuielile pentru asistența socială acordată copiilor de către autoritățile administrației publice locale se finanțează conform legislației în vigoare.

(4) Cheltuielile pentru asistența socială se efectuează din bugetul consolidat pe anul respectiv. (Se modifică și se exclude prin LP154-XVI din 21.07.05, MO126-128/23.09.05 art.611)

Articolul 24. Gestionarea prestațiilor și serviciilor

Prestațiile și serviciile sociale acordate, în conformitate cu prezenta lege, de către direcțiile municipale asistență socială și secțiile raionale asistență socială și protecție a familiei se gestionează de Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

Articolul 25. Plata prestațiilor

Plata prestațiilor sociale se efectuează, în conformitate cu legislația, de către unitățile specializate abilitate, din mijloacele aprobate pentru această destinație.

Capitolul VII

RĂSPUNDERI

Articolul 26. Responsabilități

Nerespectarea dispozițiilor prezentei legi atrage răspunderea disciplinară, materială, civilă sau penală în conformitate cu legislația în vigoare.

Capitolul VIII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 27

Guvernul, în termen de 5 luni:

va prezenta Parlamentului propuneri pentru aducerea legislației în vigoare în corespundere cu

prezenta lege;

va aduce actele sale normative în concordanță cu prezenta lege;

va asigura anularea de către ministere și departamente a actelor normative ce contravin prezentei legi.

PREȘEDINTELE PARLAMENTULUI EUGENIA OSTAPCIUC

Chișinău, 25 decembrie 2003.

Nr.547-XV.